

Dosarul nr. 2ra-241/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. R. Berdilo)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I. Secrieru, V. Mihaila, Iu. Cotruță)

ÎNCHEIERE

07 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ludmila Cebotari,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Ludmila Cebotari împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Paxis-Audit” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului restant, a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă și a indemnizației de eliberare din serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 06 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Ludmila Cebotari și a fost menținută hotărârea din 21 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

constată:

La data de 25 aprilie 2018, Ludmila Cebotari a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Paxis-Audit” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului restant, a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă și a indemnizației de eliberare din serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că în temeiul contractului individual de muncă nr. 03/16 din 04 ianuarie 2016, încheiat cu SRL „Praxis-Audit”, a fost angajată în funcția de consultant, cu salariul lunar de 3000 de lei. Pe parcursul executării contractului și-a îndeplinit conștiincios și responsabil obligațiile de serviciu, fără încălcări sau abateri.

A susținut că, începând cu 04 ianuarie 2016 și până în septembrie 2017, nu a primit efectiv salariul pentru munca prestată, fiind obligată de către conducerea pârâtului să semneze pe bon, precum că ar fi primit salariu, cu mențiunea că salariul se va lua în

considerare la stabilirea pensiei.

Ludmila Cebotari a precizat că a primit primul salariu abia în septembrie 2017, iar, în perioada 28 septembrie 2017 - 20 noiembrie 2017 s-a aflat în concediu medical. La data de 24 octombrie 2017 a suportat o intervenție chirurgicală, iar la 30 octombrie 2017 a expediat prin poștă în adresa SRL „Praxis-Audit” o scrisoare, prin care a informat despre necesitatea unei perioade de timp pentru recuperare în urma intervenției chirurgicale suportate, ce a fost recepționată la 01 noiembrie 2017.

A indicat că la 01 noiembrie 2017, pârâțul a emis ordinul nr. 06/C prin care a dispus reducerea funcției de consultant peste 2 luni, calculate din 01 noiembrie 2017, ordin de care a luat cunoștință la 20 noiembrie 2017, când a revenit din concediul medical.

A afirmat că la 22 decembrie 2017, printr-o cerere a solicitat pârâtei eliberarea exemplarului contractului său individual de muncă și a acordurilor adiționale la acesta, însă, nu a primit răspuns. Astfel, la 31 ianuarie 2018 a fost semnat ordinul de concediere nr. 01-C, fiind concediată cu desfacerea contractului individual de muncă în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.

Reclamanta consideră că la emiterea ordinului de concediere, urma să i se achite plata salarială restantă pentru lunile ianuarie 2016 - septembrie 2017, care nu i-a fost achitată și restanța acumulată pe parcursul celorlalte luni, indemnizația pentru eliberarea din serviciu și indemnizația pentru concediul anual nefolosit. La 05 februarie 2018, s-a adresat la angajator cu o cerere, prin care a solicitat plata indemnizației de eliberare din serviciu și a penalităților la suma indemnizației, iar, la 13 februarie 2018 pârâta a emis dispoziția de plată nr. 4, prin care i-a acordat cu titlu de compensație de reducere a statelor de personal pentru o lună suma de 2349, 30 lei.

Ludmila Cebotari a invocat că potrivit legii, dispune de dreptul de a primi indemnizație de eliberare din serviciu pentru primele 3 luni, iar, alte plăți/indemnizații nu a primit. Plățile care îi sunt datorate de către pârâtă depășesc suma oferită, calculul efectuat de către angajator fiind greșit.

A susținut că ordinul de concediere nu este motivat din punct de vedere juridic și economic, fiind emis cu încălcarea termenului de preavizare de două luni, or, la 20 noiembrie 2017 a fost preavizată în legătură cu reducerea funcției sale și imposibilitatea oferirii unui alt post de muncă, motivându-se că posturi vacante nu sunt. Termenul de 2 luni prevăzut la art. 88 alin. (2) din Codul muncii este un termen de decădere, după expirarea căruia, angajatorul nu este în drept să concedieze salariatul și nici să porceadă repetat la procedura concedierii acestuia în cadrul aceluiași an calendaristic. La caz, termenul limită de concediere a fost 20 ianuarie 2018, pe când ordinul a fost emis abia la 31 ianuarie 2018. Prin urmare, SRL „Paxis-Audit” nu era în drept să o concedieze, ordinul nr. 01-C din 31 ianuarie 2018 urmând a fi anulat.

Mai mult ca atât, deși a indicat că posturi vacante nu sunt, SRL „Paxis-Audit” ar fi avut posibilitatea de a-i propune reclamantei un alt post de muncă. De asemenea, angajatorul nu a prezentat Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă informația privind disponibilizarea reclamantei și nici nu s-a adresat organului sindical în vederea obținerii opiniei consultative privind concedierea acesteia.

Ludmila Cebotari a mai declarat că angajatorul nu i-a acordat o zi lucrătoare pe săptămână pentru a căuta un alt loc de muncă.

A invocat că, a fost concediată ilegal, fiind privată de dreptul de a munci, fapt ce i-a cauzat deficiențe financiare și totodată, neliniște și stres că nu are un post de muncă. Aceste circumstanțe i-au afectat grav starea de sănătate, având până în prezent dureri de cap și de inimă.

A solicitat anularea ordinului de concediere nr. 01-C din 31 ianuarie 2018, restabilirea în funcția de consultant, încasarea salariului restant pentru perioada ianuarie 2016 - septembrie 2017 în sumă de 45 000 de lei, a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă (31 ianuarie 2018 – 25 aprilie 2018), a indemnizației de eliberare din serviciu și a cheltuielilor de judecată, repararea prejudiciului moral în sumă de 100 000 de lei.

Prin hotărârea din 21 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea depusă de Ludmila Cebotari a fost respinsă ca neîntemeiată.

La data de 04 martie 2020 Ludmila Cebotari a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 21 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 06 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Ludmila Cebotari și a fost menținută hotărârea din 21 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că actele cauzei indică cu certitudine că angajatorul SRL „Praxis-Audit” a respectat procedura prevăzută de lege la eliberarea salariatului în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate.

În acest sens, instanța de apel a reținut că SRL „Praxis Audit” a emis un ordin motivat din punct de vedere economic privind reducerea funcției de consultant la întreprindere, în legătură cu încheierea contractului de prestare a serviciilor privind gestionarea resurselor umane cu SRL „Profistaff” din 01 noiembrie 2017, prin care a înștiințat salariatul Cebotari Ludmila despre reducerea funcției de consultant, peste 2 luni calculate din 01 noiembrie 2017, cu acordarea săptămânal, la cererea angajatului, a unei zile libere cu menținerea salariului mediu pentru căutarea unui alt loc de muncă. De asemenea, angajatorul a respectat procedura de preavizarea a Ludmilei Cebotari privind încetarea contractului individual de muncă în legătură cu reducerea statelor de personal, i-a comunicat că nu dispune de un alt post de muncă vacant și a informat Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă despre faptul disponibilizării salariatei Cebotari Ludmila, în legătură cu reducerea statelor de personal.

Curtea de Apel Chișinău a indicat că, conform certificatelor medicale seria 01 nr. 2240239, seria 01 nr. 2595330 și seria 01 nr. 2240767, reclamanta a revenit din concediul medical la 20 noiembrie 2017, iar, conform certificatului medical seria 01 nr. 3000456, Cebotari Ludmila s-a aflat în concediu medical în perioada 27 decembrie 2017 - 05 ianuarie 2018. Prin urmare, nu poate fi reținut argumentul reclamantei precum că ordinul de concediere a fost emis cu încălcarea termenului de preavizare de două luni, or, în termenul de preavizare nu se include perioada aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii și în concediul medical.

La data de 15 decembrie 2020 Ludmila Cebotari a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 06 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 21 februarie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului s-a invocat că instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea.

Recurenta a indicat că intimata nu a respectat procedura de concediere în cazul reducerii statelor de personal, prevăzută de art. 88 din Codul muncii. Reducerea de personal s-a făcut în mod fictiv, dânsa era singurul salariat care îndeplinea funcția de manager serviciu personal, fiind de fapt unica persoană în cadrul societății care îndeplinea această funcție. Societatea nu poate activa fără această funcție, chiar dacă a redus-o din statele de personal. Aceasta se demonstrează și prin faptul încheierii contractului de externalizare a acestei funcții de către SC „Profistaff” SRL.

Consideră că, încheierea contractului de prestări servicii cu SC „Profistaff” SRL a urmărit scopul concedierii ei.

A afirmat că ordinul de concediere a fost emis cu încălcarea termenului de preavizare de 2 luni, deoarece a fost preavizată la 20 noiembrie 2017, respectiv, termenul limită de concediere a acesteia este data de 20 ianuarie 2018 (2 luni din momentul preavizării). Contrar acestor prevederi, angajatorul a emis ordinul de concediere la 31 ianuarie 2018. Prin urmare, intimata nu era în drept să o concedieze, ordinul de concediere urmând a fi anulat.

Recurenta a susținut că intimata nu i-a oferit un alt loc de muncă în cadrul unității, nu i-a acordat o zi lucrătoare pe săptămână pentru a-și căuta un loc de muncă. Mai mult ca atât, preavizarea din 29 ianuarie 2018 și ordinul de concediere nr. 01-C din 31 ianuarie 2018 nu corespund exigențelor legale, în preaviz este indicată altă funcție decât cea pe care o deținea, conține ștersături și corectări.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 06 octombrie 2020.

La 02 noiembrie 2020, decizia motivată a instanței de apel a fost expediată în adresa recurteii și a avocatului Andrei Briceac (f.d. 37, volumul II), lipsind date cu privire la recepționarea acesteia.

Astfel, recursul, declarat la data de 15 decembrie 2020, este în termen.

La data de 13 ianuarie 2021, copia recursului a fost expediată în adresa intimitei SRL „Paxis-Audit”, cu înștiințarea despre depunerea referinței (f.d. 52).

La data de 26 februarie 2021, SRL „Paxis-Audit” a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ludmila Cebotari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat asupra deciziilor instanțelor de apel are caracter nedevolutiv și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de Ludmila Cebotari asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ludmila Cebotari, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Ludmila Cebotari se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic